

Dumating na ang Oras ng Paghatol ng Diyos - Bilang Isa

Ang Paghuhukom sa mga Buhay at ang Kahalagahang Propetiko ng 9/11

Jeff Pippenger

2024-12-18

Sa mahabang panahon—sa katunayan, mula pa kaagad matapos ang 9/11—palagian naming itinuturo na ang paghuhukom sa mga buhay ay nagsimula noong 9/11. Naunawaan namin ang katotohanang ito mula sa napakaraming patotoo ng Kasulatan na nagpapatibay rito mula sa ganap na magkakaibang panig. Mula noong Hulyo 2023, lalo pa naming naunawaan ang higit pang mga detalye ng paghuhukom sa mga buhay—na nagsimula noong 9/11—kumpara sa mga detalyeng natuklasan kaagad pagkaraan ng 9/11. Bakit nagsimula noong 9/11 ang paghuhukom sa mga buhay? Ano ang biblikal na paghuhukom sa mga buhay?

Sa unang kabanata ng Aklat ng Pahayag, ang pangunahing katangiang ipinakikilala tungkol kay Cristo ay na Siya ang Alfa at Omega, ang Pasimula at ang Wakas, ang Una at ang Huli. Ipinakita Niya ang mismong katangiang iyon ng Kanyang pagkatao nang inutusan Niya si Juan na isulat ang mga bagay na nangyari; at sa gayon, maisusulat din ni Juan ang mga bagay na darating. Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Gayon Siya.

Tinutukoy ng Bibliya si Jesus bilang ang Salita. Ang unang aklat sa Bibliya, ang Aklat ng Henesis, ay nangangahulugang 'pasimula.' Ang huling aklat ng Bibliya ay ang Aklat ng Pahayag, at ang mga katotohanang unang inilalahad sa Aklat ng Henesis ay tinutugunan sa Aklat ng Pahayag. Ang Henesis ang Alpha at ang Pahayag ang Omega, at magkasama, sila ang Salita, at ang Salita ay si Jesus, na siyang Alpha at Omega. Ang lagda ng Diyos, o ang Kanyang pangalan, ay nakasulat sa loob ng bawat bahagi ng propesiyang biblikal. Ang lagdang iyon ang nagpapatunay na ang liwanag sa nasabing bahagi ay katotohanan.

Kung ang isang pagpapakahulugan sa isang bahagi ng propesiya ay hindi nagtataglay ng lagda ng Diyos, na siyang Kanyang pangalan, na siyang Kanyang likas, kung gayon, mali ang interpretasyon. Mayroon pang ibang mga pamantayang dapat ilapat sa pagpapakahulugan sa propetikong Salita ng Diyos, subalit alinmang pamantayan ang gamitin ng isang tao, ang pamantayang iyon ay dapat itinatakda sa mismong Salita ng Diyos. Kung walang mga pamantayang gawang-tao, mas kakaunti ang mga pakahulugang gawang-tao. Kung gayon, bakit? At ano? Iyon ba ang biblikal na paghuhukom sa mga buhay na nagsimula noong 9/11?

Sa aklat ng Pahayag, nang ipakilala ni Cristo ang Kanyang sarili, inihayag Niya na Siya ang pasimula at ang wakas, at ginamit Niya ang propetang si Juan upang ilarawan kung ano ang kinakatawan ng katangiang iyon ng Kanyang pagkatao. Tinukoy Niya ang mensahe ng buong aklat bilang isang paghahayag ng Kanyang sarili. Iniutos Niya kay Juan na isulat ang mga bagay na noon ay umiiral sa daigdig ni Juan, at sa gayong paraan maitatala ni Juan ang mangyayari sa katapusan ng sanlibutan. Si Juan ay isa sa labindalawang pinuno sa pasimula ng Iglesyang Kristiyano, at

samakatawid si Juan ay naglalarawan ng wakas ng Iglesyang Kristiyano, na kinakatawan ng isang daan at apatnapu't apat na libo at ng malaking pulutong sa ikapitong kabanata ng Pahayag.

Ang lohikang bibliikal ay ito: Si Jesus ang Salita, na sa pamamagitan Niya nilikha ang lahat ng bagay, ang Salitang noon pa man ay umiiral kasama ng Kanyang Ama, at Siya rin ang Bibliya, sapagkat Siya ang Salita ng Diyos. Ang unang katangian ng pagkatao ni Cristo na ipinakikilala sa huling mensahe ng Salita ng Diyos ay ito: na ipinakikita Niya ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula ng mismong bagay na iyon. Kung ang katotohanang ito tungkol sa likas na katangian ng Diyos ay hindi inilalapat sa pag-aaral ng isang tao sa Bibliya, hindi niya tunay na malalaman kung ano ang paghuhukom sa mga buhay, at kung bakit ito nagsimula noong 9/11, at higit na mahalaga, kung bakit ito ay halos tapos na.

Bilang halimbawa ng prinsipyo ng Alpha at Omega, ang sinaunang Israel ay tipo ng makabagong Israel, na isang katotohanang propetiko na maaari ring tukuyin bilang ang literal na Israel ay tipo ng espirituwal na Israel. Anuman ang paraan ng pagpapahayag nito, kapwa ang sinaunang literal na Israel at ang makabagong espirituwal na Israel ay may pasimulang kasaysayan at pangwakas na kasaysayan. Tatlo sa apat na kasaysayan ay nakaraan na, at tayo ngayon ay nasa ikaapat at pangwakas na kasaysayan.

Ang tatlong nagdaang kasaysayan ay kumakatawan sa tatlong saksi ng huling salinlahi sa kasaysayan ng daigdig. Ang tatlong nagdaang kasaysayang iyon ang tumutukoy sa salinlahing kinakatawan bilang ang isang daan at apatnapu't apat na libo sa aklat ng Apocalipsis. Mayroon pang ibang mga linya ng kasaysayang propetiko na tumatalakay din sa isang daan at apatnapu't apat na libo, ngunit ang bilang na isang daan at apatnapu't apat na libo ay naglalaman ng propetikong simbolismo na ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay yaong mga kinakatawan sa propesiya sa pamamagitan ng pagmumultiplika ng labindalawang lipi ng sinaunang literal na Israel sa labindalawang alagad ng makabagong espirituwal na Israel.

Bilang isa pang halimbawa ng Alpha at Omega, ang tatlong anghel sa kabanata labing-apat ng Apocalipsis ay kumakatawan sa isang kasaysayan ng pasimula at ng wakas. Ang kilusang Millerite ay kumakatawan sa panimulang kasaysayan ng tatlong anghel, at ang kilusan ng isandaang apatnapu't apat na libo ay kumakatawan sa kasaysayan sa katapusan ng mensahe ng ikatlong anghel. Ang kilusang Alpha ay nagpahayag ng pagbubukas ng paghuhukom na pagsisiyasat noong ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang kilusang Omega ay nagpahayag ng pagbubukas ng paghuhukom sa mga buhay, na tinukoy ang pasimula nito bilang 9/11.

Ikatlong halimbawa ng Alpha at Omega, na madaling pinagtitibay ng inspirasyon, ay ito: sa pasimula, sa kilusang Alpha ng mga Millerita, ang talinghaga ng sampung dalaga ay natupad nang ganap ayon sa titik. Itinutukoy ni Sister White ang kasaysayan ng mga Millerita sa aklat na The Great Controversy sa konteksto ng katuparan ng talinghagang iyon noong panahong iyon. Itinuturo niya na ang kilusang Omega ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay tutupad din sa talinghaga ng sampung dalaga nang ganap ayon sa titik. Tatlong maikling patotoo ni Cristo na inuugnay ang wakas sa pasimula.

Sa pasimula ng sinaunang Israel, nakipagtipan ang Panginoon sa mga Hebreo, na kinakatawan ng dugong nasa mga hamba ng pinto, na siyang, siyempre, ang kauna-unahang pagbanggit ng Sigaw sa Hatinggabi sa Salita ng Diyos. Ang bautismo ay isang sagisag ng ugnayang tipan kay Cristo, at itinuturo sa atin ni Pablo na ang mga Hebreong lumabas mula sa Ehipto ay pawang binautismuhan ‘sa "ulap" at sa Pulang "Dagat".’ Pagkalampas nila sa dagat, binigyan sila ng mana, na, bukod sa iba pa, ay isang sagisag ng ikapitong-araw na Sabat sa konteksto ng pagiging isang pagsubok nito.

Ang “manna” ay kumakatawan sa kanilang unang pagsubok, at nang mabigo sila sa ika-sampu at panghuli nilang pagsubok nang tanggihan nila ang mensahe nina Joshua at Caleb, itinakwil sila ng Panginoon bilang Kaniyang bayang tipan at nakipagtipan Siya kina Joshua at Caleb. Nang sa wakas ay pumasok sila sa Lupang Pangako, ang ritwal ng pagtutuli ay hindi naisagawa sa mga lalaking ipinanganak sa loob ng apatnapung taon, sapagkat ang ritwal ay natigil sa paghihimagsik sa Kadesh at muling ipinatupad sa Kadesh bago mismo ang pagpasok. Ito ay isang tatak ng Alpha at Omega.

Ang apatnapung taong paglalagalag sa ilang ay nagsimula sa paghihimagsik laban sa mensahe nina Josue at Caleb, at nagtapos sa paghihimagsik ni Moises nang pinalo niya ang Bato, at sa gayo’y maling nailarawan niya ang likas na katangian at gawain ng Diyos. Ang pasimula ng sinaunang Israel ay naglalarawan ng wakas ng sinaunang Israel.

Sa katapusan ng sinaunang Israel, si Hesus, bilang ang "Sugo ng Tipan" sa ikatlong kabanata ni Malakias, ay dumating upang pagtibayin ang "tipan" sa marami sa loob ng isang sanlinggo, bilang katuparan ng ikasiyam na kabanata ni Daniel. Bilang Sugo ng Tipan, si Kristo ay nakipagtipan sa simbahang Kristiyano sa mismong yugto ng kasaysayan kung kailan nilampasan Niya ang dating bayang nasa tipan. Sa pasimula ng sinaunang Israel bilang bayang tipan ng Diyos, nilampasan ng Panginoon ang isang dating bayang nasa tipan at nakipagtipan sa isang bagong bayang hinirang. Ginawa Niya ang gayunding bagay sa katapusan ng sinaunang Israel.

Ang pag-aasawa ay isang sagisag ng tipan, at mula sa kapanganakan ni Cristo hanggang sa pagkawasak ng Jerusalem noong 70 AD, isinasaad ng hula ang paunti-unting diborsiyong ng Diyos sa sinaunang literal na Israel. Kaya, kailan naging tunay na nasa bisa ang diborsiyong ito—sa Kaniyang kapanganakan, sa Kaniyang kamatayan, sa pagbabato kay Esteban, o sa pagkawasak ng Jerusalem?

Samantala, ang mga sumasamba mula sa bawat bansa ay pinagsikapang marating ang templong itinalaga sa pagsamba sa Diyos. Kumikinang sa ginto at mga mamahaling bato, ito’y isang tanawin ng kagandahan at karilagan. Nguni’t hindi na masusumpungan si Jehovah sa palasyong yaon ng karikitan. Ang Israel, bilang isang bansa, ay nakipaghiwalay na sa Diyos. Nang si Cristo, malapit na sa pagtatapos ng Kanyang ministeryong makalupa, ay minasdan sa huling pagkakataon ang loob ng templo, sinabi Niya, “Narito, ang inyong bahay ay iniiwan sa inyo na tiwangwang.” Mateo 23:38. Hanggang sa panahong iyon ay tinawag Niya ang templo na bahay ng Kanyang Ama; nguni’t paglabas ng Anak ng Diyos mula sa mga pader na yaon, ang presensiya ng Diyos ay iniurong magpakailanman mula sa templong itinayo para sa Kanyang kaluwalhatian. Mga Gawa ng mga Apostol, 145.

Kinabukasan matapos ang Tagumpay na Pagpasok, ipinahayag ni Cristo na ang bahay ng mga Hudyo ay iniwang sira at tiwangwang, at naisapinal ang diborsyo. Samakatwid, naisapinal ang diborsyo nang lumubog ang araw sa araw ng Tagumpay na Pagpasok.

Ang Jerusalem ay naging anak ng Kanyang pag-aaruga, at gaya ng isang mahabaging ama na nagdadalamhati sa suwail na anak, gayon din ay tumangis si Jesus sa minamahal na lungsod. Paanong kita pababayaan? Paanong maaatim kong makita kang itinalaga sa paglipol? Kailangan ba kitang payagang magpatuloy hanggang mapuno ang kopa ng iyong kasamaan? Ang isang kaluluwa ay may gayong kahalagahan na, kung ihahambing dito, ang mga daigdig ay nawawalan ng kabuluhan; ngunit dito ay isang buong bansa ang mapapahamak. Kapag ang araw na mabilis lumulubog sa kanluran ay tuluyang naglaho sa tanaw sa kalangitan, magwawakas ang araw ng biyaya ng Jerusalem. Habang humihinto ang prusisyon sa taluktok ng Olivet, hindi pa huli upang magsisi ang Jerusalem. Noong oras na yaon, ang anghel ng habag ay tinitiklop na ang kanyang mga pakpak upang bumaba mula sa ginintuang luklukan, upang magbigay-daan sa katarungan at sa mabilis-dumarating na paghatol. Ngunit ang dakilang pusong mapagmahal ni Cristo ay patuloy na namamagitan para sa Jerusalem, na humamak sa Kanyang mga kahabagan, hinamak ang Kanyang mga babala, at malapit nang bahiran ang kanyang mga kamay ng Kanyang dugo. Kung magsisisi lamang ang Jerusalem, hindi pa huli. Samantalang ang mga huling sinag ng lumulubog na araw ay naglalagi sa templo, sa mga tore, at sa mga taluktok, hindi kaya may mabuting anghel na mag-aakay sa kanya sa pag-ibig ng Tagapagligtas, at maiwasan ang kanyang kapahamakan? Maganda at di-banal na lungsod, na bumato sa mga propeta, na tumakwil sa Anak ng Diyos, na dahil sa kanyang kawalan ng pagsisisi ay iginagapos ang sarili sa mga tanikala ng pagkaalipin,—ang kanyang araw ng habag ay halos nagwakas na!

Muli, ang Espiritu ng Diyos ay nagsasalita sa Jerusalem. Bago matapos ang araw, isa pang patotoo ay inihahatid ukol kay Cristo. Itinataas ang tinig ng pagpapatotoo, tumutugon sa panawagang nagmumula sa makahulung nakaraan. Kung didinggin ng Jerusalem ang panawagan, kung tatanggapin niya ang Tagapagligtas na pumapasok sa kanyang mga pintuang-bayan, maaari pa siyang maligtas.

Nakarating sa mga pinuno sa Jerusalem ang mga ulat na si Jesus ay papalapit sa lungsod, kasama ang isang malaking pulutong ng mga tao. Ngunit walang nakalaang pagtanggap para sa Anak ng Diyos. Sa takot ay sinalubong nila Siya, umaasang magkakawatak-watak ang pulutong. Habang ang prusisyon ay malapit nang bumaba sa Bundok ng mga Olibo, ito'y hinarang ng mga pinuno. Kanilang inusisa ang sanhi ng maingay at magulong kagalakan. Samantalang sila'y nagtatanong, “Sino ito?” ang mga alagad, na puspos ng diwa ng pagpapakasi, ay tumugon sa katanungang ito. Sa mabulalas na pananalita ay inulit nila ang mga propesiya hinggil kay Cristo:

Sasabihin sa inyo ni Adan: Ang binhi ng babae ang siyang dudurog ng ulo ng ahas.

Tanungin mo si Abraham; sasabihin niya sa iyo: Siya ang ‘Melkisedek Hari ng Salem,’ Hari ng Kapayapaan. Genesis 14:18.

Sasabihin sa iyo ni Jacob: Siya ang Shiloh mula sa lipi ni Juda.

Sasabihin sa iyo ni Isaias, 'Immanuel,' 'Kahanga-hanga, Tagapayo, ang Makapangyarihang Diyos, ang Walang Hanggang Ama, ang Prinsipe ng Kapayapaan.' Isaias 7:14; 9:6.

Sasabihin sa iyo ni Jeremias ang Sanga ni David, 'ang Panginoon na ating Katuwiran.' Jeremias 23:6.

Sasabihin sa iyo ni Daniel: Siya ang Mesiyas.

Sasabihin sa iyo ni Oseas na Siya ay "ang Panginoong Diyos ng mga hukbo; ang Panginoon ang Kaniyang alaala." Oseas 12:5.

Sasabihin sa iyo ni Juan Bautista, Siya ang 'Kordero ng Diyos, na nag-aalis ng kasalanan ng sanlibutan.' Juan 1:29.

Ang dakilang Jehova ay nagpahayag mula sa Kanyang trono, 'Ito ang Aking minamahal na Anak.' Mateo 3:17.

Kami, ang Kanyang mga alagad, ay nagpapahayag: Ito si Hesus, ang Mesiyas, ang Prinsipe ng buhay, ang Manunubos ng sanlibutan.

"At ang prinsipeng mga kapangyarihan ng kadiliman ay kumikilala sa Kaniya at nagsasabi, 'Nalalaman ko kung sino Ka, ang Banal ng Diyos.' Marcos 1:24." The Desire of Ages, 577-579.

Ang kasaysayan ng Matagumpay na Pagpasok ni Cristo ay nagsilbing tipo ng kasaysayan ng Sigaw sa Hatinggabi sa panahon ng mga Millerita. Ipinakikita sa sipi mula kay Sister White na, nang magsimula ang pagpasok, ang mga tao ay napasailalim sa inspirasyon ng Espiritu Santo, at pagkatapos ay huminto si Cristo at tumangis para sa Jerusalem. Pagkaraan nito, ipinagpatuloy Niya ang pagpasok, at saka Hinarap Siya ng pamunuan ng mga Judio. Nais kong ihiwalay ang ilang katangian ng salaysay na ito upang matukoy ang mga palatandaang-daan na nauulit sa kasaysayan ng mga Millerita. Ngunit una, nais kong bigyang-diin ang isang punto hinggil sa pasimula at sa katapusan. Ang ating sinipi mula kay Sister White ay kumakatawan sa katapusan ng isang kabanata, at ang bungad ng susunod na kabanata ay nagsasabi ng sumusunod.

Ang matagumpay na pagpasok ni Cristo sa Jerusalem ay isang malabong paunang larawan ng Kaniyang pagparito sa mga alapaap ng langit na may kapangyarihan at kaluwalhatian, sa gitna ng tagumpay ng mga anghel at ng kagalakan ng mga banal. Kung magkagayon ay matutupad ang mga salita ni Cristo sa mga saserdote at mga Pariseo: "Hindi na ninyo Ako makikita mula ngayon, hanggang sa inyong sabihin, Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon." Mateo 23:39. Sa isang pangitain na propetiko, ipinakita kay Zacarias ang araw na yaon ng pangwakas na pagtatagumpay; at nasaksihan din niya ang kapahamakan ng mga yaong sa unang pagparito ay tumanggi kay Cristo: "Titingin sila sa Akin na kanilang sinaksak, at tatangisan nila Siya, gaya ng pagtangis ng isang tao sa kaniyang bugtong na anak; at magdadalamhati sila nang lubhang mapait dahil sa Kaniya, gaya ng pagdadalamhati ng isang tao dahil sa kaniyang panganay." Zacarias 12:10. Ang tagpong ito ang natanaw ni Cristo nang masdan Niya ang lungsod at Siya'y tumangis dahil dito. Sa panlupang pagkawasak ng Jerusalem ay nakita Niya ang pangwakas na paglipol ng bayang yaon na may sala sa dugo ng

Anak ng Diyos.

Nakita ng mga alagad ang pagkapoot ng mga Hudyo kay Cristo, ngunit hindi pa nila nakikita kung saan ito hahantong. Hindi pa nila nauunawaan ang tunay na kalagayan ng Israel, ni nababatid ang ganting-hatol na babagsak sa Jerusalem. Ito ay ibinukas sa kanila ni Cristo sa pamamagitan ng isang makahulugang aral na isinalarawan sa isang bagay.

"Ang huling pagsusumamo sa Jerusalem ay nauwi sa wala. Narinig ng mga saserdote at mga pinuno ang makahulang tinig ng nakaraan na inalingawngaw ng karamihan, bilang tugon sa tanong, 'Sino ito?' ngunit hindi nila iyon tinanggap bilang tinig ng Inspirasyon. Sa galit at pagkamangha, sinikap nilang patahimikin ang mga tao. May mga opisyal na Romano sa karamihan, at sa kanila ipinaratang ng Kaniyang mga kaaway na si Jesus ang pinuno ng isang paghihimagsik. Ipinahayag nila na Siya'y malapit nang angkinin ang pamamahala sa templo, at maghari bilang hari sa Jerusalem." *The Desire of Ages*, 580.

Ang puntong ayaw kong mapalampas ay ito: ang Matagumpay na Pagpasok ni Cristo sa Jerusalem ay isang tipo, hindi lamang ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng mga Millerita, kundi pati ng wakas ng sanlibutan. Ito ay kaugnay ng pagbabalik ni Cristo sa pasimula ng sanlibong taon sa Apocalipsis kabanata dalawampu, at gayundin ng Kanyang pagbabalik na kasama ang Bagong Jerusalem sa katapusan ng sanlibong taon. Kaugnay din ito ng kamatayan ng masasama sa Kanyang ikalawang pagparito, at ng kanilang pangwakas na paghatol sa katapusan ng sanlibong taon. Ang pambungad ng huling talata ay nagsasaad, "Ang huling panawagan sa Jerusalem ay naging walang kabuluhan. Narinig ng mga saserdote at mga pinuno ang propetikong tinig ng nakaraan na inalingawngaw ng karamihan, bilang tugon sa tanong, 'Sino ito?' ngunit hindi nila ito tinanggap bilang tinig ng Inspirasyon."

Ang huling panawagan ay naging walang kabuluhan, at ang panawagang iyon ay inilarawan bilang "ang propetikong tinig ng nakaraan." Ang karamihan sa kapanahunan ni Cristo ay tumanggi sa kanilang huling panawagan, sapagkat itinakwil nila ang payo ni Jeremias na bumalik sa mga dating landas. Tinanggihan din nila ang pamamaraan ng tuntunin sa tuntunin, sapagkat sinagot ng mga alagad ang tanong na "Sino ito," sa pamamagitan ng pagtipon ng ilang saksi, tuntunin sa tuntunin, dito kaunti, at doon kaunti.

Nang sinimulan ni Cristo ang pagpasok sa Jerusalem, Siya'y huminto sa daan. Nagsisimula ito sa katuparan ng propesiya nang kunin ng mga alagad ang asno na sasakyan ni Cristo. Hindi pa Siya kailanman sumakay sa alinmang hayop, at ang hayop ay hindi pa kailanman nasasakyan. Ang lohika ay tumutukoy sa isang himala, sapagkat anong hayop ang magpapasakay sa unang pagkakataon, at sino ang marunong sumakay at sumupil sa isang asnong kailanman ay hindi pa nasasakyan. Kawangis ito ng nangyari nang ang mga Filisteo ay naglagay ng handog sa kariton, kasama ng Kaban, at ikinabit sa kariton ang dalawang baka na kapwa nagpapasuso ng kanilang mga guya at kailanman ay hindi pa humila ng kariton; at kaagad nilang iniwan ang mga guya at sinimulan ang paglalakbay upang ibalik ang Kaban sa mga Hebreo. Ang Kaban ay patungo na sa Jerusalem, at nang sa wakas ay ipinasok ito ni David sa Jerusalem, iyon ay naging tipo ng matagumpay na pagpasok ni Cristo.

Nang makasakay na si Kristo sa asno, nagsimulang ilatag ng mga tao ang kanilang mga balabal sa daan, pumutol sila ng mga sanga ng palma, at umalingawngaw ang mga sigaw, “Hosanna sa Anak ni David: Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon! Hosanna sa kataas-taasan.” (Mateo 21:9) Tumutol ang mga pinuno at hiniling kay Jesus na patahimikin ang karamihan. Nagpatuloy sila at huminto si Jesus upang tumangis para sa sangkatauhang naligaw, na kinakatawan ng Jerusalem. Pagkaraan ay nagpatuloy ang prusisyon at muling sumabat ang mga pinuno, iginigiit na malaman kung sino si Jesus. At tumugon ang mga alagad sa pamamagitan ng sunud-sunod na patotoo ng mga propeta.

Bago ang kasaysayang ating isinasalang-alang ngayon, naganap ang muling pagkabuhay ni Lazaro, na nagmamarka ng unang pagkabigo sa linya ng propesiya na inilalarawan sa talinghaga ng sampung dalaga, at ang paghipo ni Uzzah sa Kaban ng Tipan, sa linyang nauukol sa matagumpay na pagpasok ni David sa Jerusalem. Ang unang pagkabigo ay kaugnay ng isang panahon ng paghihintay, at si Cristo ay nagluwat nang una Niyang marinig na si Lazaro ay may sakit, gaya rin ng pagluwat ni David sa pag-iwan sa Kaban sa lugar kung saan namatay si Uzzah hanggang sa kinalaunan ay muli niya itong kinuha. Namatay si Lazaro, at pagkatapos ay muling binuhay. Si Lazaro ang siyang umaakay sa asnong sinasakyan ni Jesus papasok sa Jerusalem.

Sa kasaysayang Millerite, dumating ang ikalawang anghel noong Abril 19, 1844, sa unang pagkadismaya, na siyang nagtakda ng pasimula ng panahon ng pag-antala. Pagkaraan nito, sinimulan ni Samuel Snow na unti-unting linangin ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang unti-unting pag-unlad ng mensaheng iyon ay kinakatawan ng pagpasok ni Cristo sa Jerusalem. Ang pagsulong ng gawain ni Snow ay kinakatawan din sa mga paglalakbay ng Kaban, mula sa mga Filisteo, patungo sa kariton, kay Uzzah, at sa wakas sa Jerusalem.

Sa pagpasok, may paunang pahayag ang bayan nang sabihin ng mga pinuno kay Cristo na patahimikin ang karamihan, na sinundan ng pagluha ni Cristo, at saka ang pahayag ng mga alagad nang itanong ng mga pinunong mapagmatigas kung sino si Cristo. Ang pagpapamalas ng pagkasi sa bayan na nagbunga ng unang tugon ng mga pinunong mapagmatigas ay inulit ng mga alagad nang kanilang iharap, “line upon line,” ang maraming saksing propetiko mula sa nakalipas. Nang lumubog ang araw noong araw na iyon, ang sinaunang Israel ay nahiwalay sa Diyos.

Sa kasaysayang iyon, ipinabatid sa atin na ang mga alagad ay hindi "naunawaan ang parusang babagsak sa Jerusalem." Ang "parusang" "babagsak sa Jerusalem" ay inilarawan sa mga alagad sa pamamagitan ng "isang makahulugang aral na may kongkretong halimbawa." Ang makahulugang aral na iyon ay ang pagsumpa sa puno ng igos. Ang pagkawasak ng Jerusalem, na hindi pa nauunawaan ng mga alagad, ay inilarawan sa pamamagitan ng pagsumpa sa puno ng igos, at gayundin ng talinghagang dati nang itinuro ni Cristo hinggil sa puno ng igos.

Ang babala ay para sa lahat ng panahon. Ang ginawa ni Cristo sa pagsumpa sa punong-kahoy na nilikha ng Kanyang sariling kapangyarihan ay naninindigang babala sa lahat ng mga iglesia at sa lahat ng mga Cristiano. Walang sinuman ang maaaring isabuhay ang kautusan ng Diyos nang hindi naglilingkod sa kapwa. Ngunit marami ang hindi isinasabuhay ang mahabagin at di-makasaring buhay ni Cristo. May mga nag-aakalang mahusay na mga Cristiano na hindi

nauunawaan kung ano ang bumubuo ng paglilingkod sa Diyos. Sila'y nagbabalak at pinag-aaralan kung paano palulugurin ang sarili. Kumikilos sila na ang sarili lamang ang isinasaalang-alang. May halaga sa kanila ang panahon kung makapag-iipon lamang sila para sa sarili. Sa lahat ng mga gawain ng buhay, ito ang kanilang layon. Hindi para sa iba kundi para sa sarili sila naglilingkod. Nilalang sila ng Diyos upang mamuhay sa isang daigdig kung saan ang di-makasaring paglilingkod ay dapat isagawa. Itinakda Niya sila upang tulungan ang kanilang kapwa-tao sa lahat ng maaaring paraan. Ngunit napakalaki ng sarili sa kanila kaya't wala na silang nakikitang iba. Hindi sila nakaugnay sa sangkatauhan. Ang mga nabubuhay sa ganitong paraan para sa sarili ay gaya ng punong igos, na may lahat ng pagkukunwari ngunit walang bunga. Kanilang sinusunod ang mga anyo ng pagsamba, ngunit walang pagsisisi o pananampalataya. Sa kanilang pagpapahayag, pinarangalan nila ang kautusan ng Diyos, ngunit kulang ang pagsunod. Nagsasabi sila, ngunit hindi ginagawa. Sa hatol na ipinahayag sa punong igos, ipinakikita ni Cristo kung gaano kasuklam-suklam sa Kanyang paningin ang ganitong walang kabuluhang pagkukunwari. Ipinahayag Niya na ang hayagang makasalanan ay mas kaunti ang sala kaysa sa yaong nag-aangking naglilingkod sa Diyos, ngunit hindi nagbubunga para sa Kanyang kaluwalhatian.

Ang talinghaga ng puno ng igos, na sinabi bago ang pagdalaw ni Cristo sa Jerusalem, ay may tuwirang kaugnayan sa aral na itinuro Niya nang sumpain Niya ang punong walang bunga. *The Desire of Ages*, 584.

Pagkatapos ng huling paghaharap sa mga pinuno, lumayo si Jesus upang manalangin sa buong magdamag; at kinaumagahan, pagdaan Niya sa puno ng igos, isinumpa Niya ito.

Hindi pa panahon ng mga hinog na igos, maliban sa ilang dako; at sa mga mataas na lupain sa palibot ng Jerusalem ay tunay na masasabi, "Hindi pa panahon ng mga igos." Ngunit sa taniman na pinuntahan ni Jesus, may isang punong waring nauuna sa lahat ng iba. Balot na ito ng mga dahon. Likas sa punong igos na bago sumibol ang mga dahon, lumilitaw na ang lumalagong bunga. Kaya ang punong ito na hitik sa dahon ay nangangako ng bungang husto ang pagkabuo. Ngunit mapanlinlang ang anyo nito. Nang siyasatin ang mga sanga nito, mula sa pinakamababang sanga hanggang sa pinakatuktok na supang, nasumpungan ni Jesus na "walang anuman kundi mga dahon." Isa lamang itong kapal ng mga dahon na mapagpanggap, wala nang iba.

Si Cristo ay nagbitiw ng isang sumpang nakalalanta laban dito. "Wala nang sinumang kakain ng iyong bunga magpakailanman," aniya. Kinaumagahan, habang ang Tagapagligtas at ang kanyang mga alagad ay muling naglalakbay patungo sa lungsod, ang mga natuyong sanga at nakalaylay na mga dahon ay nakatawag ng kanilang pansin. "Guro," wika ni Pedro, "masdan mo, ang puno ng igos na iyong sinumpa ay natuyo na."

Ang ginawa ni Cristo sa pagsumpa sa puno ng igos ay ikinamangha ng mga alagad. Sa kanilang palagay, ito ay waring hindi katulad ng Kaniyang mga paraan at mga gawa. Madalas nilang narinig Siyang magpahayag na hindi Siya naparito upang hatulan ang sanlibutan, kundi upang ang sanlibutan ay maligtas sa pamamagitan Niya. Naalaala nila ang Kaniyang mga salita, "Ang Anak ng tao ay hindi naparito upang puksain ang buhay ng mga tao, kundi upang iligtas sila." Lucas 9:56. Ang Kaniyang mga kagila-gilalas na gawa ay isinagawa para sa

pagpapanumbalik, hindi kailanman para sa pagwasak. Ang mga alagad ay nakilala lamang Siya bilang ang Tagapagpanumbalik, ang Tagapagpagaling. Ang gawaing ito ay nakatindig na bukod. Ano ang layon nito? tanong nila.

Ang Diyos ay 'nalulugod sa kahabagan.' 'Buhay ako, sabi ng Panginoong Diyos, na wala akong kaluguran sa kamatayan ng masama.' Micah 7:18; Ezekiel 33:11. Sa Kanya, ang gawaing pagkawasak at ang pagpapahayag ng kahatulan ay isang 'di-pangkaraniwang gawa.' Isaiah 28:21. Ngunit sa habag at pag-ibig ay inaalis Niya ang tabing sa hinaharap, at inihahayag sa mga tao ang mga kahihinatnan ng landas ng kasalanan.

"Ang pagsumpa sa punong igos ay isang talinghagang ipinamalas sa gawa. Ang punong iyon na walang bunga, na ipinagyayabang ang mapagkunwaring kasaganaan ng dahon sa harap mismo ni Cristo, ay sagisag ng bansang Hudyo. Ninais ng Tagapagligtas na ipaliwanag nang malinaw sa Kaniyang mga alagad ang sanhi at ang katiyakan ng kapahamakan ng Israel. Sa layuning ito ay pinagkalooban Niya ang punong iyon ng mga katangiang moral, at ginawa itong tagapagpaliwanag ng banal na katotohanan. Ang mga Hudyo ay lumitaw na natatangi kaysa sa lahat ng ibang mga bansa, na nagpapahayag ng katapatan sa Diyos. Sila'y natatanging kinilingan Niya, at inaangkin nila ang katuwirang higit sa alinmang ibang bayan. Ngunit sila'y nabulok dahil sa pag-ibig sa sanlibutan at sa kasakiman sa pakinabang. Ipinagmalaki nila ang kanilang kaalaman, ngunit mangmang sila sa mga kahingian ng Diyos, at puspos ng pagpapaimbabaw. Gaya ng punong walang bunga, ipinagladlad nila ang kanilang mapagpaimbabaw na mga sanga paitaas, masagana sa anyo at kaaya-ayang tingnan, ngunit 'pawang mga dahon lamang' ang kanilang ibinunga. Ang relihiyong Hudyo, na may maringal nitong templo, mga banal na dambana, mga paring may mitra, at mga kahanga-hangang seremonya, ay tunay na kaaya-aya sa panlabas na anyo, ngunit kulang sa kapakumbabaan, pag-ibig, at kabutihang-loob." The Desire of Ages, 581, 582.

Sinimulan natin sa pamamagitan ng paghaharap ng dalawang katanungan na kasalukuyan nating tinutugunan. Ang mga katanungang iyon ay: "Bakit nagsimula ang paghuhukom ng mga buhay noong 9/11? Ano ang biblikal na paghuhukom ng mga buhay?"

Ang iilang linyang propetiko na katatapos lamang nating ilatag ay mga patotoong biblikal hinggil sa paghuhukom sa mga buhay. Ang mga linyang iyon ng propesiya ay tumatalakay sa higit pa kaysa sa payak na "A, B, C" ng paghuhukom, ngunit una muna nating sinasagot ang mga tanong hinggil sa 9/11 at sa paghuhukom sa mga buhay.

"'Aking namasdan,' sabi ng propetang Daniel, 'hanggang sa ang mga luklukan ay inilagay, at ang Isa na Matanda sa mga Araw ay umupo: ang Kaniyang kasuutan ay maputi na parang niyebe, at ang buhok ng Kaniyang ulo ay tulad ng dalisay na lana; ang Kaniyang luklukan ay mga ningas na apoy, at ang mga gulong nito ay nagliliyab na apoy. Isang ilog ng apoy ang dumaloy at lumabas mula sa harap Niya: libu-libong libo ang naglilingkod sa Kaniya, at sampung libo na makasampung libo ang nangakatayo sa harap Niya: ang hukuman ay naupo, at ang mga aklat ay binuksan.' Daniel 7:9, 10, R.V."

Gayon inihayag sa pangitain ng propeta ang dakila at mapitagang araw na kung kailan ang pagkatao at ang buhay ng mga tao ay sasailalim sa pagsisiyasat sa harap ng Hukom ng buong

lupa, at sa bawat tao ay igagawad ang ‘ayon sa kaniyang mga gawa.’ Ang Matanda sa mga Araw ay ang Diyos Ama. Sabi ng salmista: ‘Bago pa nalabas ang mga bundok, o bago mo pa nilalang ang lupa at ang sanlibutan, mula sa walang pasimula hanggang sa walang hanggan, Ikaw ay Diyos.’ Awit 90:2. Siya, ang pinagmulan ng lahat ng pag-iral at ang bukal ng lahat ng kautusan, ang mamumuno sa paghuhukom. At ang mga banal na anghel, bilang mga tagapaglingkod at mga saksi, na ang bilang ay ‘sampung libong ulit na sampung libo, at libu-libong libo,’ ay dumadalo sa dakilang hukuman na ito.

“At, narito, isang tulad sa Anak ng Tao ay dumating na kasama ang mga alapaap ng langit, at dumating sa Matanda sa mga Araw, at Siya’y inilapit sa harap Niya. At ibinigay sa Kanya ang kapangyarihan, at ang kaluwalhatian, at isang kaharian, upang ang lahat ng mga bayan, bansa, at wika ay maglingkod sa Kanya: ang Kanyang kapangyarihan ay kapangyarihang walang hanggan, na hindi lilipas.” Daniel 7:13, 14. Ang pagparito ni Cristo na inilalarawan dito ay hindi ang Kanyang ikalawang pagparito sa lupa. Siya’y pumaparoon sa Matanda sa mga Araw sa langit upang tanggapin ang kapangyarihan at kaluwalhatian at isang kaharian, na ibinigay sa Kanya sa pagtatapos ng Kanyang gawain bilang Tagapamagitan. Ang pagparitong ito, at hindi ang Kanyang ikalawang pagparito sa lupa, ang inihula sa propesiya na magaganap sa katapusan ng 2300 araw noong 1844. Na sinasamahan ng mga makalangit na anghel, ang ating dakilang Punong Saserdote ay pumapasok sa kabanal-banalang dako at doon ay nagpapakita sa harapan ng Diyos upang isagawa ang mga huling bahagi ng Kanyang paglilingkod alang-alang sa tao—upang isakatuparan ang gawain ng mapanuring paghuhukom at upang isagawa ang pagbabayad-sala para sa lahat ng ipinakikitang may karapatan sa mga pakinabang nito.

Sa paglilingkod na tipiko, yaon lamang na lumapit sa Diyos na may pagtatapat ng kasalanan at pagsisisi, at na ang kanilang mga kasalanan, sa pamamagitan ng dugo ng handog para sa kasalanan, ay nailipat sa santuwaryo, ang may bahagi sa paglilingkod ng Araw ng Pagbabayad-sala. Kaya, sa dakilang araw ng pangwakas na pagbabayad-sala at pagsisiyasat na paghuhukom, ang tanging mga kasong isinasaalang-alang ay yaong ukol sa mga nagpapahayag na sila ay bayan ng Diyos. Ang paghuhukom sa masasama ay isang bukod at hiwalay na gawain, at nagaganap sa isang mas huling panahon. “Ang paghuhukom ay dapat magsimula sa sambahayan ng Diyos; at kung ito’y unang magsimula sa atin, ano kaya ang magiging wakas ng mga hindi tumatalima sa ebanghelyo?” 1 Pedro 4:17.

Ang mga aklat ng talaan sa langit, kung saan nakatala ang mga pangalan at mga gawa ng mga tao, ang siyang pagbabatayan ng mga pasya sa paghuhukom. Sabi ng propetang Daniel: “Naupo ang hukuman, at nabuksan ang mga aklat.” At ang tagapahayag, na inilalarawan ang gayunding tanawin, ay nagdagdag: “May isa pang aklat na nabuksan, na siyang Aklat ng Buhay; at hinatulan ang mga patay ayon sa mga bagay na nasusulat sa mga aklat, ayon sa kanilang mga gawa.” Apocalipsis 20:12.

Ang aklat ng buhay ay nagtataglay ng mga pangalan ng lahat ng sa alinmang panahon ay pumasok sa paglilingkod sa Diyos. Ipinag-utos ni Jesus sa Kanyang mga alagad: ‘Magalak kayo, sapagkat ang inyong mga pangalan ay nakasulat sa langit.’ Lucas 10:20. Nagsalita si Pablo tungkol sa kanyang tapat na mga kamanggagawa, ‘na ang mga pangalan ay nasa aklat ng buhay.’ Filipos 4:3. Si Daniel, na tumunghay sa ‘panahon ng kapighatian, na kailanma’y hindi

pa nangyari,' ay naghayag na ang bayan ng Diyos ay ililigtas, 'bawat isa na masusumpungang nakasulat sa aklat.' At sinasabi ng tagapagpahayag na yaon lamang ang makapapasok sa lungsod ng Diyos na ang mga pangalan 'ay nakasulat sa aklat ng buhay ng Kordero.' Daniel 12:1; Apocalipsis 21:27.

"Isang aklat ng alaala' ay nasusulat sa harap ng Diyos, kung saan nakatala ang mabubuting gawa ng 'mga may takot sa Panginoon, at nagsasaalang-alang sa Kanyang pangalan.' Malakias 3:16. Ang kanilang mga salita ng pananampalataya, ang kanilang mga gawa ng pag-ibig, ay nakatala sa langit. Bumabanggit dito si Nehemias nang sabihin niya: 'Alalahanin mo ako, O aking Diyos, ... at huwag mong pawiin ang aking mabubuting gawa na aking ginawa para sa bahay ng aking Diyos.' Nehemias 13:14. Sa aklat ng alaala ng Diyos, bawat gawa ng katuwiran ay naitatala magpakailanman. Doon, bawat tukso na pinaglabanan, bawat kasamaan na napagtagumpayan, bawat salitang may maamong habag na naipahayag, ay tapat na itinatala. At ang bawat gawa ng sakripisyo, bawat pagdurusa at dalamhati na tiniis alang-alang kay Cristo, ay nakatala. Sinasabi ng mang-aawit: 'Itinatala Mo ang aking paglalagalag; ilagay Mo ang aking mga luha sa Iyong sisidlan; hindi ba sila nakasulat sa Iyong aklat?' Mga Awit 56:8."

Mayroon ding talaan ng mga kasalanan ng mga tao. 'Sapagkat dadalhin ng Diyos sa paghuhukom ang bawat gawa, pati ang bawat lihim na bagay, maging mabuti man o masama.' 'Bawat salitang walang kabuluhan na sasalitain ng mga tao, magbibigay-sulit sila tungkol dito sa araw ng paghuhukom.' Sabi ng Tagapagligtas: 'Sa pamamagitan ng iyong mga salita ay aariing-ganap ka, at sa pamamagitan ng iyong mga salita ay hahatulang may sala ka.' Eclesiastes 12:14; Mateo 12:36, 37. Ang mga lihim na layunin at motibo ay lumilitaw sa talaang hindi nagkakamali; sapagkat ang Diyos 'ay ilalantad sa liwanag ang mga nakatagong bagay ng kadiliman, at gagawing hayag ang mga panukala ng mga puso.' 1 Corinto 4:5. 'Narito, nakasulat sa harap ko, ... ang inyong mga kasamaan, at ang mga kasamaan ng inyong mga magulang na magkakasama, ang sabi ng Panginoon.' Isaias 65:6, 7.

Bawat gawa ng tao ay dumaraan sa masusing pagsusuri sa harap ng Diyos at itinatala para sa katapatan o kawalang-katapatan. Sa tapat ng bawat pangalan sa mga aklat ng langit ay itinatala, na may nakapangingilabot na kawastuhan, ang bawat maling salita, bawat makasariling kilos, bawat tungkuling hindi natupad, at bawat lihim na kasalanan, pati ang bawat matusong pagpapaimbabaw. Ang mga babala o saway na mula sa langit na binalewala, ang mga nasayang na sandali, ang mga pagkakataong hindi pinakinabangan, ang impluwensiyang naidulot para sa mabuti o para sa masama, kalakip ang malayo ang naaabot nitong mga bunga—ang lahat ay itinatala ng anghel na tagatala.

Ang kautusan ng Diyos ang pamantayang gagamitin sa paghuhukom upang subukin ang pagkatao at buhay ng mga tao. Sabi ng pantas: "Matakot ka sa Diyos, at sundin ang Kanyang mga utos; sapagkat ito ang buong tungkulin ng tao. Sapagkat dadalhin ng Diyos sa paghuhukom ang bawat gawa." Eclesiastes 12:13, 14. Ang apostol na si Santiago ay nagpapayo sa kanyang mga kapatid: "Magsalita kayo, at gumawa kayo, na gaya ng mga hahatulan ayon sa kautusan ng kalayaan." Santiago 2:12.

Yaong sa paghuhukom ay "ibilang na karapat-dapat" ay magkakaroon ng bahagi sa pagkabuhay na mag-uli ng mga matuwid. Sinabi ni Jesus: "Ang mga ibilang na karapat-dapat

na magkamit ng sanlibutang yaon, at ng pagkabuhay na mag-uli mula sa mga patay, ... ay kapantay ng mga anghel; at sila'y mga anak ng Diyos, palibhasa'y mga anak ng pagkabuhay na mag-uli." Lucas 20:35, 36. At muli Niyang ipinahayag na "ang mga gumawa ng mabuti" ay lalabas "sa pagkabuhay na mag-uli tungo sa buhay." Juan 5:29. Ang mga matuwid na patay ay hindi bubuhaying muli hanggang matapos ang paghuhukom kung saan sila ibilang na karapat-dapat sa "pagkabuhay na mag-uli tungo sa buhay." Kaya't hindi sila naroroon nang personal sa hukuman kapag sinusuri ang kanilang mga talaan at pinagpapasiyahan ang kanilang mga usapin.

Magpapakita si Jesus bilang kanilang Tagapamagitan, upang mamagitan para sa kanila sa harap ng Diyos. "Kung ang sinuman ay magkasala, may Tagapamagitan tayo sa Ama, si Jesucristo na siyang Matuwid." 1 Juan 2:1. "Sapagkat si Cristo ay hindi pumasok sa mga dakong banal na gawa ng mga kamay, na mga larawan ng tunay; kundi sa langit mismo, upang ngayon ay mahayag sa harapan ng Diyos alang-alang sa atin." "Kaya nga kaya rin niyang lubusang iligtas ang mga lumalapit sa Diyos sa pamamagitan niya, yamang siya'y laging nabubuhay upang mamagitan para sa kanila." Hebreo 9:24; 7:25.

Kapag binubuksan sa paghuhukom ang mga aklat ng talaan, ang mga buhay ng lahat ng sumampalataya kay Jesus ay isinasailalim sa pagsusuri sa harap ng Diyos. Simula sa mga unang nabuhay sa lupa, inilalahad ng ating Tagapagtanggol ang mga kaso ng bawat sumunod na salinlahi, at nagtatapos sa mga nabubuhay. Bawat pangalan ay binabanggit, bawat kaso ay masusing sinisiyasat. May mga pangalang tinatanggap, may mga pangalang itinatakwil. Kapag may mga kasalanang nananatili sa mga aklat ng talaan, na hindi pinagsisihan at hindi pinatawad, ang kanilang mga pangalan ay papawiin mula sa aklat ng buhay, at ang tala ng kanilang mabubuting gawa ay buburahin mula sa aklat ng alaala ng Diyos. Ipinahayag ng Panginoon kay Moises: "Sinumang nagkasala laban sa Akin, siya ang Aking papawiin mula sa Aking aklat." Exodus 32:33. At wika ng propetang Ezekiel: "Kapag ang matuwid ay tumalikod mula sa kanyang katuwiran, at gumawa ng kasamaan, ... ang lahat ng katuwirang kanyang ginawa ay hindi babanggitin." Ezekiel 18:24. *The Great Controversy*, 479-483.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito, at sa susunod na artikulo ng seryeng ito ay sasagutin natin ang mga katanungang ibinangon.